

REJTEKBEN
ISTENNEL

ADVENTI IMA
2022

Rejtek. Istennek vannak útjai kifelé, de vannak befelé is.

Van ideje a csendnek. Van ideje annak, ami nem harsány, nem hasznos.

Ha nincs szívünknek rejteke, elvesz minden fontos hang.

Akkor csak a zakatolás hallatszik.

Nem titkolózásról, félelemről van szó, hanem arról, hogy visszahúzódunk az eseményektől, külső hangoktól azért, hogy lelkünk mélye is hallhatóvá legyen!

"Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtódat, és így imádkozz Atyádhoz, aki a rejtekben van" (Máté evangéliuma 6,6)

Isten sokszor elrejt magát. Akkor nekünk ezt a titkot kell felfedeznünk, ez vezet az Életre. Erre az útra hívunk mindenkit idén.

Segítőtársunk lesz Timár Mónika, aki éppen hatvan éve halt meg. Életét szerette volna adni azokért a szerzetes társaiért, akik börtönben voltak. 1962. december 13-án, fiatalon halt meg, majd épp születésnapján kiszabadultak társai. Egy napló maradt utána.

Minden napra találhatunk ebből egy-egy idézetet tőle, valamint egy zsoltárt, egy bibliai Igét, egy imádságot, melyet öt barátunk, szolgatársunk írt a maga rejtekében.

Induljon ez a rejtekben való ima-közösség!

November 27. vasárnap

91. zsoltár

Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől. Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el. A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését. Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékoddnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Eltaposod az oroszlánt és a viperát, eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri szörnyet. Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. Megelégítem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.

Máté 6,6

Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtódat, és így imádkozz Atyádhoz, aki a rejtekben van; akkor Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.

Mennyei Édesatyám! Gyermeki bizalommal jövök Hozzád, otthonomba, ahol Te vagy, hogy ott legyenek én is. Hozzád, aki védő kezedet fölé, körém helyezed ma is. Oly jó ebben a biztonságban most megpihenni. Nálad vagyok, ahol betakar szereteted palástja, ahol kimondhatom, ami titok, ahol megérinthetsz, ahol teljesítményeim helyett álarcaim nélkül is önmagam lehetek, aki csak Benned vagyok. Ebben a csendben rejts el engem az üldöző gondolatok elől, takarj be a hideg valóság ellen, ölelj át a fázós, reszketős jövőképeim elől, védj meg a múlt árnyaitól. Ebben a védettségben tudok elrejtőzve is szabad lenni önmagamtól. Ámen

„Az angyal bement hozzá, és így köszöntötte: Üdvöz légy kegyelemmel teljes! Az Úr van teveled. Ezt még senkinek sem mondták, és nem is fogják soha mondani! Kegyelemmel teljes! Istennel teljes, Istennel teli, Szentlélek temploma, én, az angyal, a szellem, aki Isten színe előtt szolgállok, leborulok előtted, mert kegyelemmel vagy teljes, teljes, egész, mindent megkaptál, és mindent megőriztél, mindent kibontottál. A szűz szépsége nem olyan, mint egy szoboré, mely csak eltúrta, hogy a mester azzá faragja, ami. Az ő szépsége a magé, mely fává terebélyesedett, a rügyé, amely levéllé bomlott, mely virágba szökkent. Isten kegyelme volt a mag, a dús televény, de Mária értelme és akarata az eső, szeretete, készsége a napsugár – s az eső és napsugár is életfeltétele a magnak!” (Mónika naplója, Egy szerzetesközösség élete az üldöztetés éveiben, Budapest, Vigilia, 1990, id: 1957. 09.08. - 32. o.)

November 28. hétfő

57. zsoltár

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. Isten elküldi szeretetét és hűségét. Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Máté 6,1-4

Vigyázzatok: kegyességeteket ne az emberek előtt gyakoroljátok, csak azért, hogy lássák azt, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól. Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged.

Uram! Jöjj és jöjj közel, jöjj hozzánk, jöjj velünk, jöjj nekünk! Annyi csalódás, fájdalom, keserűség vert gyökeret bennem, míg igazságodat kerestem. Annyi álmod zúztak szét bennem a fennálló egyházi rendbe bújtatott civilizált jóképű hatalmi játszmák, hogy már nem akarok szenteskedni Nélküled, vagy a Te nevedben. Jutalomért tettem, vagy csak jókedvből, akartam vagy csak sodródtam, már mindegy. Te hol vagy? Jöjj Uram! A Te Igéd édes, mint a méz, és elfogadom a keserűséget is. A Te jelenléted az életnél is jobb és legyőződ bennem a halált kiáltó erőket. A Te töretlen szenvedésed kivon engem a harsogók tömegéből, és Veled leszek a táboron kívül. Jöjj Uram egyre közelebb! Ámen

„Advent, édes Advent! Tényleg lac et mel (tej és méz). Várakozás és vágyakozás, de milyen! Nincs benne bizonytalanság, „hátha nem”. Advent lelke annyira meleg és otthonos, hogy még fájni is másként fázik az ember. Ha ezt az otthont adó, hazaváró szívet megmutathatnám az Úristennek. Nem lehet a gyerekeket eléggé szeretni, tettel, szóval, imával.” (Mónika naplója 1957. 12. 3. - 45. o.)

November 29. kedd

55. zsoltár

Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könyörgésem elől! Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal támadnak rám. Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el. Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át. Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék? Messzire bujdosnék, a pusztában laknék. Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől. Kergesd szét őket, Uram, zavard össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban; ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne. Romlás Uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a csalás. Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném. Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom, akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezet körében. Törjön rájuk a halál! Szálljanak elevenen a holtak hazájába, mert gonoszsággal van tele lakóhelyük. Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem. Bár reggel, délben, este gondban vagyok, és sóhajtozom, ő meghallja hangomat. Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem. Meghallgat Isten, és megalázza őket az, aki ősidők óta trónján ül. Mert nem akarnak megváltozni, és nem félik az Istent. Kezet emelt jó barátjára, és meggyalázta a szövetséget. Szája simább a vajnál, de viszálykodáson jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard. Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz. Istenem, te taszítod őket a sírnak mélyére. A véreskezű és álnok emberek az emberélet felét sem érik el. De én benned bízom!

Máté 6:16-18

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged.

Még most is számolok, teremő Atyám! Hogy megéri-e, ha lemondok, hogy nagyobb nyerjek. Számolom a napokat, amikor majd többet ünneplek, mint szenvedek. Számolom a lemondásra ítélt dolgokat, hátha százszor jobbat kapok majd helyettük. Jöhet a nagy karácsonyi dorbézolás, henyélés, családlátogatás, fenyő, meg miegymás, csillogó díszek, sütik – a nagy robot és böjt utáni koronája annak, hogy jól számoltam. Öröme Üröm, és fordítva. Számolok, de még nem jöttem ki jól belőle, bár gazdaságilag hoztam és hozok jó döntéseket. Nézd Atyám! Nézd a kuporgatott és megkeresett vagyunkamat: a házam, a

családom, a bankszámlám, a vállalkozásom, a lelkem önismeretben termelt ráncstalanságát! Nézd, és Te tedd mérlegre ebben a böjtben lelkem tollpihe súlyát, szívem sötét árnyait, vagyonom aggódással terhelő tömegét, hiányaim roppant batyuját, önkéntes keresztjeim görnyesztő idegenségét, szépségre éhező szemeim olthatatlan vágyát!

Mennyi a Te végtelen kegyelmed? Mennyi a Te örök szereteted? Mennyi a Te folyton áradó igazságod? Mennyi a Te beláthatatlan bölcsességed? Mennyi az irántam tanúsított mérhetetlen türelmed? Mennyi a trónusod előtt leboruló szentek száma és kiontott vére? A dicsőség királyi székén ülő ideje és szava mivel mérhető?

A Te számrendszeredben szeretnék élni! Ámen

„A szív a legtisztább örömbe is belefárad. Egyedül marad az ember, s akkor kezd porosodni, megsüppedni, s lassan-lassan valami Üresség és hidegség lép a helyébe. Milyen jó most idehúzódni, Uram! Most értem csak, hogy ez az egyetlen, igazi öröm. Minden öröm, amit megtartok magamnak hervadni kezd. Csak az marad élve, amit a Te kezeid közé teszek. Ahogy Rád gondoltam, mintha megszabadult volna minden földitől, könnyű lett és testetlen, s már nem én hordozom őt, hanem ő engem.” (Mónika naplója 1958. 11. 23. - 52. o.)

November 30. szerda

4. zsoltár

Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! Ti, emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az Üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le! Igaz áldozattal áldozzatok, és bízhatok az Úrban! Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, Urunk! Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk. Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek!

Ézsaiás 32,1-2

Íme, igazságosan Uralkodik majd egy király, és törvényesen fognak kormányozni a vezérek. Mindegyik olyan lesz, mint menedék a szél ellen és fedett hely a zivatar idején, mint patak a száraz tájon, mint hatalmas kőszál árnyéka a kiszikkadt földön.

Tisztítsd meg szavaim Igazság Királya! Tisztítsd meg kezeim örökké jó adományú Istenem! Tisztítsd meg gondolataim titkosat vizsgáló Szentlélek! Egyszerűsítsd imámat csendesen áradó szentség Forrása! Formálj engem örömöd áldó hatalmával képedre és hasonlatosságodra! Döntsd ki bennem ellenszegülő bálványaim! Csillapítsd körülöttem a harcok indulatát! Vedd ki a fegyvert kezemből és szájamból! Légy bennem és körülöttem védő pajzs, magas várfal, napfény és élet a vadul zakatoló áldozatra éhes indulatok fegyverével szemben! Ámen

„Kis Királyom, én csak dadogok itt össze-vissza, a szavaim nem mutatják, hanem elmosás a határt jó és rossz között, tompítják az éles kontrasztokat, kitöltik a szakadékot a lényeges és lényegtelen között... A mi beszédünkben van igen is meg nem is, neked csak egy szavad van, az igen.“ (Mónika naplója 1958. 12. 26. és 12. 31. - 55-56. o.)

December 1. csütörtök

63. zsoltár

Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem. De akik pusztulásomra törnek, a föld mélyébe kerülnek. Kardélre hányják őket, sakálok eledelévé lesznek. De a király örül Isten előtt. Dicséretet mondanak, akik rá esküsznek, a hazugok szája azonban bezárul.

Ézsaiás 4,2-5

Azon a napon ékes és dicső sarjat támaszt majd az ÚR, a föld gyümölcse pedig pompás és díszes lesz azoknak, akik Izráelből megmaradnak.

Akkor szentnek mondják majd azt, aki megmarad a Sionon, és életben marad Jeruzsálemben, aki csak föl van írva az élők közé a jeruzsálemiek közül. Ha lemosta az Úr Sion leányainak a szennyét, és leöblítette Jeruzsálem véréit ítélő lelkével, megtisztító lelkével, a Sion-hegy egész területe és a gyülekezet fölé nappal felhőt és ködöt teremt az ÚR, éjjel pedig lángoló tűz fényét. Mindezek fölött az ÚR dicsősége lesz majd az oltalom. Sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, menedék és rejtekhely a zivatar és az eső ellen.

Békesség, békesség! Ezzel köszöntelek Jézusom! Békesség közelieknek és távoliaknak! Pedig nincs békesség! Nagy gyülekezeted hívja és várja az élő reménységet, hogy eljön és már itt van békességed, a nagy nyugalom napja, az áldott Idő Veled! Csak ma reggel, csak a mai nap, csak a mostani percben itt és most Veled és önmagammal, híveid közösségében és gyógyító jelenlétedben békesség után kiáltok! Minden értelmet meghaladó, minden percben szabaddá tevő, minden kísértést legyőző, minden indulatot megszelídítő, minden hazugságot leleplező, minden áldást észrevevő, mindent beborító mégis fénylő békességed hozd magaddal, mikor eljön a rettenet. Mikor kivirágzik az élők közt a sebeidből nőtt egység. Ámen

„Ma reggel igen náthásan, álmosan ébredtem. Semmi kedvem nem volt felkelni. Tetejébe még víz se volt, amitől felébredtem volna. De aztán eszembe jutott, hogy ébren sokkal jobban szeretem az Urístenet, s erre nagyon örültem, hogy ébren vagyok. Rögtön Advent! Milyen nehéz egészen elszakadni... Tompa, meleg fények, halk ringások – milyen érdekes, hogy adventben minden éles és kemény meleggé lágyul, édessé válik. Fázás, aszkézis – mindent átfűt valami belső meleg. Minden más színűvé válik, mint a felhők mögött nyugvó nap egy kibúvó sugarában, ebben a különös, piros alkonyi fényben.” (Mónika naplója 1957. 11. 28. - 44. o.)

December 2. péntek

27. zsoltár

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem félek a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessen templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak. Halld meg, URam, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok szíнем elé, szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! Ne rejtse el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyd el, szabadító Istenem! Ha apám, anyám elhagyna is, az ÚR magához fogad engem. URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak! Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!

Máté 5,14-16

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házában. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Látod, Uram, milyen zaklatott napokat élek. Család, munkahely, évvégi zárások, céges rendezvények, és akkor még Te is. Szeretnélek várni Téged. Szeretnék elrejtőzni házádban. Ott talán megmenekülnék a zaklató világtól, amely a lelkemet akarja.

De ott vagy-e? Bízhatom jelenlétedben? Hol talállak? Te is rejtőzöl, Uram? Csak nem előlem? Talán szeretnéd, hogy végigjárjam érted egész házádat? Fedezzem fel minden szépségét? Szeretnéd, hogy minden nap betérjek Hozzád, és keresselek Téged? Uram, taníts utadra, a rejtett útra, a lélek útjára. A Te szép és finom Lelked útjára, hogy még meglássalak az élők földjén. Ámen

„Önmagán gyújtott meg az Úr. Rólad gyújtott meg engem mécsvilágnak, kicsinyek kuckójába. Azt a fényt, azt az életet, azt a szeretetet hordozom, nem a magamét. S minél többet bízol rám szélteben-hosszában, annál engedelmesebb, alávetettebb leszek mélységben, lényegben, lélekben. Nekem meg kell szünnöm, hogy a Fény növekedhessék.” (Mónika naplója 1959. 1. 20. - 57. o.)

December 3. szombat

9. Zsoltár

Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet. Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó, Felséges! Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted. Mert igazságot szolgáltatattál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró. Megdorgáltad a népeket, semmivé tetted a bűnösöket, eltörölted nevüket mindörökre! Vége van az ellenségnek! Feldúltad városaikat, hogy örökké romokban heverjenek, még emléküik is kiveszett. De az ÚR örökké trónján ül, fölállította bírói székét. Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket. Az elnyomottak menedéke az ÚR, menedék a nyomorúság idején. Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, URam, azokat, akik hozzád folyamodnak. Zengjete az ÚRnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit! Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá, nem feledkezik meg az elesettek jajkiáltásáról. Légy kegyelmes, URam, lásd meg, milyen elesett vagyok gyűlölőim miatt! Te emelhetsz föl a halál kapujából, hogy elbeszélhessem sok dicső tettedet Sion leányának kapuiban, és vigadhassak, mert megszabadítottál! Maguk ásta gödörbe zuhantak a népek, rejtett hálójuk fogta meg lábukat. Megismertette magát az ÚR, igazságot szolgáltatott. A bűnöst saját kezének műve ejti csapdába. (Közjáték. Szela.) A holtak hazájába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti Istent. Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg az elesettek reménye. Ne engedd, URam, hogy erőszakoskodjanak az emberek! Álljanak eléd ítéletre a népek! Vigyél véghez, URam, félelmetes tetteket közöttük, hadd tudják meg a népek, hogy ők csak emberek!

Zsoltárok 119,114

Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.

Te védj meg Uram! Önmagam pusztító gondolataitól, csalárd szívemtől, futkosó akarnokságaimtól, szelídségnek álcázott tehetetlenségemtől. Fullasztó kapcsolataim, nyájas keresztyéni ömlengés, médiavadász szenzációk, pénzthozó szerencsemalacok, karácsonyi kirakat-kívánságok ellen légy pajzsom! Egyszerű jászladnál rejts el, otthonmeleget adj lakhelyeden, bUrkolj be az igazság palástjával, maradj velem ott, míg elvonul a veszedelem! Ámen

„Az ember gőgje miatt nem jut el az Úristenhez. Gőgös a tudásra, s nem tudja elfogadni, hogy Istent itt lent csak tükörben látja, s az örökkévalóságban is kimeríthetetlen számára: megmarad az égő csipkebokor titkának. Milyen különös: a gőg egészen butává teszi az embert - még természetes dolgokban is!” (Mónika naplója 1961. 12. 1. - 137. o.)

December 4. vasárnap

5. zsoltár

Figyelj beszédemre, URam, vedd észre sóhajtozásomat! Figyelj hangos kiáltozásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom! Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak. Istenem, te nem leled öröme a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt. Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az ÚR. De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged. Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat! Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük. Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak! Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet. Mert te, URam, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzzsal.

Jeremiás 23,23-24

Nemcsak a közelben vagyok Isten – így szól az ÚR –, hanem Isten vagyok a távolban is! El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az ÚR. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az ÚR.

Istenem, nekem úgy tanították, hogy mindenhol ott vagy, mindenki gondot viselsz, mindenben a Te akaratod érvényesül, mindenkit bőven ellátsz javaidból, kegyelemmel teljes a föld. Számomra mégis elég rizikósnak tűnik a Veled való kapcsolat. Közel és távol nem látom a felszínen kezed nyomát, a mélyben kutakodni meg sokszor nincs időm. Nehezen tudom közeli és távoli környezetemben erődöt és mindent kézben tartó hatalmat látni, mikor annyi fájdalom és gyász és vér van a földön, annyi keserűség a szívekben.

Rejtetten élsz. Kiszolgáltatva élsz. Emberileg felfoghatatlan vállalással, hogy erőtlenség által végeztetik el... Egy életet kellene tenni arra, hogy minden szenvedőben meglássalak. Töltsd be engem ezzel a vággyal, hogy ne rejtőzzek előled a megszokott képeid mögé!
Ámen

„Mindig azzal vádolnak minket, hogy vértanúk akarunk lenni. Lassan odajutunk, hogy magunk is azt hisszük, nem kell vértanúnak lenni... pedig csak lenne nekem akkora szeretetem, hogy vágyódnék utána! Most csak a készség van meg bennem, az Úristen és az emberek miatt, de ugyanakkor irtózás meg borzongás is... Az ember tudja, mit kell tennie, s mi az Úristen joga. Legyen alázatos, igyekezzék nagylelkű lenni, s ne tartsa erénynek és okosságának, ha mégsem az. Pfuj, de fertőz a materializmus...” (Mónika napja 1962. 12. 15. - 138. o.)

December 5. hétfő

10. zsoltár

URam, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején? A bűnösök gőgjükben üldözik a nincstelent, de saját ármánykodásuk veszejt el őket. Dicsekszik kapzsiságával a bűnös, és áldást mond a haszonleső, de ezzel megcsúfolja az URat. Fennhézva mondja a bűnös: Nem lesz számonkérés, nincs Isten! Ez minden gondolata. Útjai mindenkor eredményesek, azt hiszi, hogy messze van ítéleted, semmibe veszi ellenségeit. Azt mondja magában: Nem rendülök meg, nemzedékek váltják egymást, de engem nem ér baj. Szája tele van átokkal, csalással és dUrvasággal, nyelve nyomorúságot és bajt okoz. Ólálkodik a házak körül, titokban meggyilkolja az ártatlant, szeme a gyámoltalant figyeli. Lesben áll rejtekhelyén, mint oroszán a bozótban. Lesi, hogy elragadhassa a nincstelent. Kiveti hálóját, és elragadja a nincstelent. Szétzúzza, levágja a gyámoltalanokat, ha a körmei közé jutnak. Azt mondja magában: Elfelejtett Isten, eltakarta arcát, nem lát meg soha! Állj elő, URam, emeld föl kezedet, Istenem! Ne feledkezz meg a nincstelenekről! Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?! Pedig te látod a vést és a bánatot, rátekintesz, és kezekben tartod. Rád bízhatja magát a gyámoltalan, az árvának te vagy a segítője. Törd össze a bűnös hatalmát, a gonosztól kérd számon bűnét, hogy nyoma se maradjon! Király lesz az ÚR mindörökké, a pogányok pedig kivésznek országából. Az alázatosok kívánságát meghallgatod, URam. Megerősíted szívüket, feljűk fordítod füledet, véded az árva és elnyomott ügyét, hogy ne hatalmaskodjék többé senki a földön.

Máté 13,44

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a szántóföldet.

Rejtve van örömed, rejtve van kincsed, rejtve van szépséged, rejtve van dicsőséged, rejtve van megváltásod, rejtve van szentséged. Ne add oda illetékteleneknek, csak a gyermekeknek, az együgyűeknek, az elfeledetteknek, a magányosoknak, a megalázottaknak, a tisztáknak, a békét teremtőknek, az üldözötteknek, a síróknak.

Szabadíts fel az öröme, a megelégedésre, a keresés útjára, a megtalálásra, az odaadásra, hogy együtt játszunk ma is bűjűcskát gyermeki lélekkel. Ámen

„A dombok magasabbak, a völgyek mélyebbek, sűűűben váltják egymást, egyre több és nagyobb erdőfoltok között kanyarog az út. Az árok partján vérpipacsok köszönnek felénk. Arra kell gondolnom, hogy így van ez a lélek világában is. Észre sem veszed, hogyan változik meg körülöttem a tájék... Mire feleszmélsz, már ajtók csukódnak be mögöttem, talán örökre, – s mennyi minden mellett mentél el értetlenül. És előtted a kegyelem mindig újabb ajtót nyitogat, új világot, új életet, új lehetőségeket. Mennyi benne az ígélet, lehetőség, rűűű...” (Mónika naplójaja 1962. 07. 18. - 231. o.)

December 6. kedd

18. zsoltár 19-36

Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem. Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az ÚR, kezem tisztasága szerint, amit jól lát. A hűségéhez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen. A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz. Az elesett népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod. Mert te gyújtasz nekem mécses, URam; az én Istenem fényugarat küld nekem a sötétbe. Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom. Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi, magaslatokra állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám.

1Korinthus 2,6-7

A tökéletesek között azonban mi is bölcsességet szólunk, de nem e világnak, sem e világ mulandó fejedelmeinek bölcsességét, hanem Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.

Sajnos ez nem így van az én életemben, Uram. Legtöbbször nem a te titkos bölcsessedet szólok, hanem panaszkodom az elégedetlennel, irigykedem az irigykedőkkel, üvöltök a farkasokkal. Elrejtett bölcsessed megszólal a csendben, amitől annyira félek. Lehet, hogy már elfáradtam e világ zajától, de ugyanakkor már meg is szoktam? Uram, adj nekem bátorságot csöndben maradni Veled, hogy járjon át egészen a Te szereteted bölcsessége. Ámen

„Úgy szeretnék mindent-mindent odaadni. Kis kályhát csináltunk, hogy ne fázzék a hideg télben. Tréfából azt mondtam, hogy én leszek benne a Tüker alágyújtós. De a tréfa azóta nem hagy nyugodni: ez tényleg így van. Kicsi vagyok, jelentéktelen vagyok, a tüzet, a meleget nem én adom. Nincs fényem, nincs kalóriám. Mégis rajtam gyúlnak meg a Szenek.” (Mónika naplója 1962. 11. 15. - 283. o.)

December 7. szerda

13. zsoltár

Meddig tart ez, URam? Végképp megfeledkeztél rólam? Meddig rejtetted el orcádat előlem? Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként? Meddig kerekedhetik fölém ellenségem? Tekints rám, hallgass meg, URam, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álom! Ne mondhassa ellenségem: Végeztem veled! Ne ujjonghassanak ellenfeleim, hogy ingadozom! Mert én hűségemben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az ÚRnak, mert jót tett velem.

Lukács 10,21

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmeselek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak.

Egy-szerű. Olyan, mint az Egy. Te magad vagy az Egy. Egy, örök Isten. Egy az Atyával, egy velem. Csak azokkal láttatod meg a titkot, akik ugyanolyan egyszerűen, áttetszőek, mint Te magad vagy. Ha magamat nézem, a romlást látom, ha Téged nézlek, nem látok semmit. Áttetsző vagy, mint a hegyi levegő, mint a kristálytiszta tó vize, mint a szerelem. Állj mellém, Uram, angyalodat állítsd mellém, hogy lássalak. Ámen

„Látod, Uram, nincs más bennem, csak készség. Ügyetlen és ijedt vagyok, de ne engedd, hogy magamra nézzek, csak Téged, Téged! Én lábujjhegyen járok, Uram, fel ne ébredj! Aludj, pihenj, én majd szeretlek. Majd fogom a csónakot, ha nagyon fúj a szél, hogy nyugodtan maradjon, a másik kezemmel elérlek téged! Csak aludj nyugodtan, ha félek, majd megkapasz kodom beléd, csak úgy, hogy fel ne ébredj. Tudom, hogy itt vagy, ha nem látlak is, és tűrelemmel, várom a piros hajnalt. Csak aludj, Uram.” (Mónika naplója 1957. 10. 03. - 41. o.)

December 8. csütörtök

19. zsoltár

Az eget hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. Nincs szó, és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig. Sátorat készített a napnak, amely mint vőlegény jön ki szobájából, örül, mint egy hős, hogy futhat pályáján. Elindul az ég egyik szélétől, átível a másik széléig, nincs rejtve melege elől semmi.

Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intó szava határozott, bölccsé teszi az együgyűt. Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csürgatott méznél is. Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges. A tévedéseket ki veheti észre? Titkos bűnök miatt ne büntess meg! A kevélységtől is tartsd távol szolgádat, ne Uralkodjék rajtam. Akkor feddhetetlen maradok, sok bűntől mentesen. Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, URam, kősziklám és megváltóm!

Jelenések 2,17

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek! Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.

Hála neked, Uram, hogy van nevem. Elfogadtad, amit szüleim adtak nekem. Ezen néven szólítottál egész életemben. Megható, Uram, hogy megtanultad a nevemet, elfogadtad, és a Te hangodon hallva számomra is kedves lett. Megbékéltem vele, hozzánőttem, válságos időszakokban eligazítást jelentett, mert a nevem lett a lényegem. És ha ennyi kedvesség nem volna elég, tartogatsz még meglepetést. Már várom, hogy megtudjam mennyei nevemet, amelyet csak Te tudsz, s én tudok majd. Vajon felismerem majd az új nevem? Hogyan fogom meghallani? És mi lesz az új lényegem? Ámen

„Édes szavai jutottak eszembe: megöregedtem... Azt hiszem, megértettem, most azt hiszem, megértettem, mi ez. Bizonyos fajta tudás, ami megöregíti az embert. Ha jól csinálja, és tápláló gyümölcsöt fog hozni, de hamvas virágát, tavaszi színét elveszti. Ez is a bűnből származó tudás, még ha nem is az enyémből. De a terhe engem is sújt, én is fizetek érte. Corpus ChristiMysticum. (Krisztus titokzatos teste) Egymás terhét hordozzátok (Gal 6,27) Gyönyörű szép ez, boldoggá tesz. Ó, nem ragaszkodni semmihez! Fiatalsághoz, hamvassághoz, életem tavaszához sem. Csak érlelj meg, örölj meg, tégy táplálékká, emésszenek el egészen!” (Mónika naplója 1962. 05. 29. - 202. o.)

December 9. péntek

22. Zsoltár

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: Az ÚRra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte! Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin. Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem. Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen! Hatalmas bikák vettek körül, bekerítettek a básáni bivalyok. Föltáptották rám szájukat, mint a marcangoló, ordító oroszlán. Szétfolytam, mint a víz, kifícamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. Ó, URam, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! Szabadíts meg az oroszlán szájából és a bivalyok szarvai közül engem, nyomorultat! Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. Kik az URat féltitek, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjetez tőle, Izráel utódai, mind! Mert nem veti meg és nem utálja az elesettek nyomorúságát, nem rejti el orcáját előlük, segélykiáltásukat meghallgatja. Rólad szól dicséretem a nagy gyülekezetben, teljesítem fogadalmaimat az istenfélők előtt. Esznek az alázatosak, és jóllaknak, dicsérik az URat, akik őt keresik. Szívetek legyen vidám mindenkor! A föld legvégéig mindenkinek eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá, őelőtte borul le a népek minden nemzetsége. Mert az ÚR a királyi hatalom, ő Uralkodik a népeken. Csak előtte borulnak le a földi hatalmasságok, térdet hajt előtte minden halandó, aki nem tudja életét megtartani. Az utódok szolgálják őt, beszélnek az Úrról a jövő nemzedéknek. Jönnék, és a születendő népnek hirdetik majd, hogy igaz, amit ő tesz.

Máté 9,20-22

És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony odament hozzá, és hátulról megérintette ruhája szegélyét, mert ezt mondta magában: Ha csak megérinthetem a ruháját, meggyógyulok. Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.

Dolgaim elől rejtegetlek, mert nagyon szeretlek, Uram. Nem szeretném, ha észrevenné szegyenem. Nem szeretnék terhelt azzal, hogy elfolyik az életerőm, és elbizonytalanodtam. Azzal sem szeretnék terhelt, hogy a végletekig elcsigázta lelkemet

az orvostól orvosig járás. Már ezerszer végiggondoltam, hogy mit rontottam el régebben, mit kellett volna másként csinálnom. És bevallom, arra is gondoltam már, hogy talán Te büntetsz engem őseim bűneiért. De ma már ez is mindegy. Nem is szeretnék Hozzád érni, vagyis dehogynem, nagyon szeretnék, de nem akarlak terhelni - annyi ember van körülötted. Ha csak a ruhádhoz hozzáérhetek, ha csak érezhetem az illatát, mint gyerekkoromban nagyanyám köténye illatát, nekem már az is elég. Nem akarom, hogy az emberek lássanak, csak titkon hadd érinthesselek. Jézus, köszönöm, hogy rám nézel, tekintetedben elveszek, és megtalálsz, és nem számítanak már az emberek, csak az erő, ami belőled belém áradt. Köszönöm. Ámen

„Nem akarok semmit, sem Bakonyt, sem Getszemánit, sem imádkozni, sem dolgozni, sem csendben lenni, sem beszélni, csak egészen puha és hajlékony lélekkel szerszámként a kezedbe simulni. Csak azt akarom, amit Te. S nem érzem áldozatnak, nem nehéz és nem is képzelem be, hogy nehéz. Csak az nehéz és áldozat, amiből Te kimaradsz. Az én életemből, az én imáimból pedig – ez az egyetlen, amit biztosan tudok – nem maradtál ki, s napjaimnak és óráimnak Te vagy a Királya, irányítója és alkotója.” (Mónika naplója 1962. 05. 19. - 198. o.)

December 10. szombat

30. zsoltár

Magasztallak, URam, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon. URam, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem. URam, kihoztál engem a holtak hazájából, életben tartottál, nem roskadtam a sírba. Zengjete az ÚRnak, ti, hívei, magasztaljátok szent nevét! Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás. Míg jó dolgom volt, azt gondoltam: Nem tántorodom meg soha. URam, kegyelmedből hatalmas hegyre állítottál. De mikor elrejtetted orcádat, nagyon megrettentem. Ekkor hozzád kiáltottam, URam, és így esedeztem az ÚRhoz: Mit használ neked a vérem, ha leszállok a sírgödörbe? Hálát ad-e neked, aki porrá lett, hirdeti-e hűségedet? Hallgass meg, URam, kegyelmesen, légy segítségemre, URam! Te pedig gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhám, és örömbé öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!

Jelenések 21,3-6

Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az ígék megbízhatók és igazak! És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég.

Uram, köztünk fogsz lakni, mondod. Netán köztünk, emberek között rejtőznél el? Te magad is rejtekben, Uram? Álruhában? Milyen különös vagy! De hát mégsem tudsz elrejtőzni, hiszen felismerünk! Látlak, Uram! Vagyis pont, hogy nem látlak. Csak annyit érzékelek, hogy itt semmi nem olyan, mint volt. Nincsenek könnyek, pedig lehetnének. Nincsen jajkiáltás, pedig lehetne. Vagy talán már fájdalom sincsen? Hogy lehet ez, hiszen régebben minden apróságon felhúztam magam, és sírtam, és jajgattam. Megedzettél, Uram, mégsem lettem kemény és érzéketlen. Tehát itt vagy. Te vagy itt könnyek, jajgatás és fájdalom helyett. Áldott legyen a jelenléted! Ámen

„Tegnap este, mire hazamentünk, kirámoltak bennünket az előszobába. Juli pár perccel előbb érkezett. Réműlt pofival állt az ajtóban, kabátban, sapkában. Vele szemben a konyhaajtóban a pacák, gúnyosan mosolyogva közölte velem is, hogy az előszobát még tudja biztosítani egy rövid időre. Mikor látta, hogy nem vagyunk hajlandóak elmenni, jó éjszakát kívánt... nagy nehezen kihámoztunk három matracot, egymás után raktuk, fejtől-lábtól lefeküdtünk. A szívemben béke volt... Nem igazságot kell keresnem, oda kell adnom magam az igazságtalanságnak, hogy áldozata lehessen Isten irgalmának. „Elmegyek én, itthagytok én házat, kertet...” Nem történt semmi. Csak újra beljebb léptem az Úr Jézus életébe.” (Mónika naplója 1962. 01. 31. - 164. o.)

December 11. vasárnap

31. Zsoltár

Hozzád menekülök, URam, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan! Fordítsd felém füledet, siess, ments meg engem! Légy erős kősziklám, erős váram, segíts rajtam! Mert te vagy az én sziklaváram; vezess és terelgess engem nevedért! Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert te vagy az erősségem. Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, URam, igaz Isten! Gyűlölöm a hitvány bálványok híveit, mert én csak az ÚRban bízom. Ujjongva örülök hűségednek, mert látod nyomorúságomat, ismered lelkem szorongásait. Nem adtál ellenség kezébe, hanem tágas térre állítottad lábamat. Légy kegyelmes, URam, mert bajban vagyok, szemem elhomályosodott a bánattól, odavan testem-lelkem. A gond miatt vége lesz életemnek, a sóhajtozás miatt esztendeimnek. Bűnöm miatt megrokkant az erőm, csontjaim sorvadoznak. Minden ellenségem gyaláz engem, szomszédaim félnek, ismerőseim megrettennek, ha látnak az utcán, elfutnak előlem. Elfelejtettek, mintha meghaltam volna, olyan lettem, mint egy kallódó tárgy. Mert hallok sokak suttogását: Iszonyú baj van vele! Rólam tanácskoznak egymás közt, el akarják venni az életemet. De én bízom benned, URam, vallom: Te vagy Istenem! Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből! Ragyogjon rá orcád szolgálóra, segíts rajtam hűségesen! URam, ne szégyenüljek meg, ha hívlak téged! Szégyenüljenek meg a bűnösök, tűnjenek el a holtak hazájában! Némuljanak el a hazug ajkak, amelyek kihívóan, gőgösen és megvetően beszélnek az igazról! Milyen nagy a te jóságod, melyet a téged félőknek tartogatsz! Ebben részesíted a hozzád menekülőket minden ember szeme láttára. Jól elrejtetted őket magadnál az emberek áskálódása elől. Megőrzöd őket sátradban a perlekedő nyelvektől. Áldott az ÚR, aki csodálatos hűséggel bánt velem az ostromlott városban! Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat, amikor hozzád kiáltottam segítségért. Szeressétek az URat, ti, hívei mind! Az állhatatosokat megtartja az ÚR, de kamatostul megfizet a gőgösöknek. Legyetek erősek és bátor szívűek mind, akik az ÚRban reménykedtek!

Kolossé 3,1-3

Ha feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel! Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.

Van egy nagy baj, Uram. Folyton a földet nézem. Folyton a lentet, a múltat. Annyira megszoktam már, hogy fáj a nyakam, ha fölfelé kell nézmem. Itt most túl sok látszik belőlem, Uram, mert lefelé nézek. Meggörnyedtem. Görnyedtségem másoknak is szembetűnő. Várom, hogy sajnáljanak és szeressenek, mert meggörnyesztett engem az élet. Pedig nem, mégsem lenne jó. Mit érek sajnálatukkal. Ma áldanak, holnap átkoznak.

Jó lenne láthatatlannak lenni, ölelésedben elrejtőzni. Bárcsak ne engem látnának az emberek, hanem téged látnának, ha rám néznek! Ámen

„Minden kínlódáson túl is csodálatos dolog lelket formálni. Igazán isteni dolog, a teremtéshez hasonló leginkább, minden alkotás között. ... Csodálatos titok csírázik bennem. Mert igaz az is, hogy tőlem semmi sem telik, kegyelem nélkül csak kiaszott fű vagyok, nem kövér legelő. De igaz ez is: ha nem is minden, de sok minden rajtam fordul... hogy az Úristen rabja legyek. Letérdelek, Uram. Te formáld ki formáló kezeimet.” (Mónika naplója 1958. 12. 15. - 54. o.)

December 12. hétfő

38. Zsoltár

URam, ne feddj meg felindulásodban, ne ostorozz lángoló haragodban! Mert nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed. Nincs ép hely testemen haragod miatt, nincs sértetlen csontom vétkem miatt. Mert bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezdednek rám. Megbúzhódtak, elgennyesedtek sebeim oktalanságom miatt. Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon, úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol. Derekam égő fájdalommal van tele, nincs ép hely testemen. Kimerültem, végképp összetörtem, szívem gyötrelmében kiáltozom. Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtásom. Szívem hevesen dobog, erőm elhagyott, szemem világa sincs már velem. Szeretteim és barátaim félreállnak, mert csapás ért, rokonaim is elhúzódnak tőlem. Tört vetettek, akik életemre törnek, akik vesztemet akarják, arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem, és csalárd terveken gondolkoznak mindennap. De én meg sem hallom, mintha süket volnék, olyan vagyok, mint egy néma, aki nem nyitja ki száját. Olyan vagyok, mint aki nem hall, és szájában nincs ellenvetés. Mert benned reménykedem, URam, te majd megfelelsz nekik, Uram, Istenem! Bárcsak ne nevetnének rajtam, ha lábam meginog – gondoltam –, ne lennének döllyfősek velem szemben! Hiszen már közel vagyok az eleséshez, szüntelenül gyötör a fájdalom. Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt. De ellenségeim életerősek, sokan vannak, akik ok nélkül gyűlölnék. Rosszal fizetnek nekem a jóért, rám támadnak, pedig én jóra törekszem. Ne hagyj el engem, URam, Istenem, ne légy távol tőlem! Siess segítségemre, Uram, szabadítóm!

Lukács 9,45

Ők azonban nem értették ezt a beszédet. El volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják, de nem merték őt kérdezni e beszéd felől.

Kik azok az ők, Uram? Lehet, hogy én is ők vagyok? Lehet, hogy én sem értelek, és nem merek kérdezni, mert félek, hogy kiderül: évek óta követlek, olvasom Igédet, és mégsem értelek? Értetlenül bolyongok az élet labirintusában, Uram, és úgy csinálok, mintha értenélek, nehogy kiderüljön, hogy nem értelek. Nem szeretnék rád szégyent hozni azzal, hogy szolgáló vagyok, mégsem értelek. De hiszen nem is érthetlek. Fölfoghatatlan vagy. Uram, miért is várok el magamtól teljesíthetetlen dolgokat még a hitben is? Titok vagy ebben a titkokat leleplező világban. Kérlek, maradj kiismerhetetlennek, érthetetlennek, nehogy azt higgyem, értelek, megvagy, megfogtalak, birtokollak. Légy áldott, érthetetlen Létező! Ámen

„Annyira szeretném, ha csak Rólad kellene tanulnom... Miért hadakozom örökké ezekkel a homályos, foltos, vak tükrökkel, amikben ugyancsak nehéz Téged meglelni? Legfeljebb azt tudja meg az ember, hogy mi nem. ... Tulajdonképpen semmiféle tudományokra nem vágyom. Még imádkozni se. Csak megülni itt Előtted, nézni, nézni, nézni Téged. Igazán akarod, hogy csináljam? Miért Uram? Ezt is meg kell szentelni?” (Mónika naplója 1958. 12. 29. - 55. o.)

December 13. kedd

62. zsoltár

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! Csak pára az emberek élete, hazug látszat a halandóké. Ha mérlegre kerülnek, a páránál is könnyebb mindegyik. Ne bízatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjétek! Ha gyarapszik is vagyonotok, ne bizakodjatok el! Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.

1Korinthus 4,5

Tehát egyáltalában ne ítéljétek addig, amíg el nem jön az Úr! Ő majd megvilágítja a sötétség rejtett dolgait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait. Akkor majd mindenkit Isten értékeli.

Ez nagyon nehéz, Uram, mégpedig két dolog miatt. Egyrészt szeretek véleményeket megfogalmazni másokról. Mások életét jobban csinálni könnyebb, mint az enyémet kitakarítani. Másrészt bevallom, egy kicsit félek, Uram, hogy hozod a mennyei zseblámpádat, és bevilágítasz életem rejtett zugaiba. Tudod, hogy mindig szeretnék fenntartani egy homálysarkot, ahol mindent belephet a pókháló. Oda is szeretnél benézni? Rejtett titkaim, szégyeneim, félelmeim közé? Mit fogsz majd akkor gondolni rólam, amikor meglátod a rendetlenségemet? Kérlek, tekints inkább a szívembe, amelyben egyetlen vágy él: szeretném, ha szeretnél. Rejtett szégyeneimmel mégis eléljövök, és pára-létem minden súlyát lábadohoz teszem. Ámen

„Nagyon kell figyelnem, hogy az „erényeim” rá ne nehezedjenek a kicsikre, – talán még a nagyokra sem. Nagyon igénytelennek kell lennem, de nagyon el kell fogadnom a szolgálatukat, ha maguk hozzák nekem... Ez nem egyszerűen szeretet a részemről, Rád vagyunk utalva, és csak Rád, nem egymásra! Sem ők énrám, sem én rájuk. Illetve annyiban, amennyiben Te rajtuk vagy rajtam keresztül akarod közölni az erőt, kegyelmet. ... Nem szabad az apró szolgálatokat sem megtartanom... Ezek a tettek csak virág a fán, melynek kinyílását a fa hosszú, észrevétlen csendes munkája, élete, suttogása előzte meg.” (Mónika naplója 1959. 11. 08. - 86. o.)

December 14. szerda

40. zsoltár

Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne. Boldog ember az, aki az ÚRba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz. URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, mint amit fel tudnék sorolni. Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz. Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtekericsben írva van rólam. Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van. Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, URam! Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt. URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen! Mert annyi baj vett engem körül, hogy megszámlálni sem lehet. Bűneim büntetése utolért engem, áttekinteni sem tudom őket, számosabbak hajam szálainál, és a szívem is elhagyott engem. Légy kegyelmes, URam, és ments meg, URam, siess segítségemre! Szégyenkezzen, piruljon mindenki, aki életemet el akarja venni! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek! Rettegjenek szégyenükben, akik hahotázva beszélnek rólam! Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az ÚR! Elesett és szegény vagyok, de gondol rám az Úr! Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!

Efézus 5, 21 és 30-32

Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében. ... Tagjai vagyunk az ő testének. „Az ember ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

Uram, a Te álmod az Egy. Már az Édenben megmutattad, a kezdet kezdetén. Eggyé titted a férfit a nővel. És gyönyörködtél bennünk, amikor ott sétáltál az esti szellőben. Uram, fájdalom és szégyen van bennem, amiért én magam is összetöröm az álmodat. Hogyan szerethetném a társamban, aki olyan más, mint én, az Egyet? És az Egyházban? Ebben a sok sebből vérző láthatóban? Uram, Te alávetted magad a széttöredezett világnak. Te magad akartad, hogy elkülönüljön az ég a földtől. De Te vagy az is, aki jelenléteddel, szereteteddel mégis eggyé teszed. Ámulok nagyságodon, és kérlek, tégy engem engedelmessé a szeretetben. Ámen

„Azt hiszik, hogy se nem eszem, se nem alszom. Az embereknek néha lelkiismeretfurdalásai vannak, úgy érzem, hogy kötelességem lenne egy kicsit jobban hasonlítani ehhez a romantikus fényképhez. S itt is nagyon biztosan el kell találni az alázat és okosság, meg a nagylelkűség egyensúlyát. S bár ma a mai erőmmel kell számolnom, de tudnom kell, hogy az “okosságom” gyengeség, s ha nagyobb lenne szeretetem, a testem is több fáradságot bírna el, s ezen dolgozni is kell. Csak az a lényeg, hogy tényleg szeretetből fakadjon, Antwort legyen a Wortra, nem pedig gőg, vagy gyerekes ábrándozás.” (Mónika naplója 1961. 12. 05. - 139. o.)

December 15. csütörtök

64. zsoltár

Hallgasd meg, Istenem, panaszkodó szavamat! Óvd meg életemet, mert ellenség rettent! Védj meg a gonoszok ármánykodásától, a gonosztevők dühöngésétől! Élesítik nyelvüket, mint a kardot, sértő szavaikkal célba vesznek, mint nyilakkal. Rejtekhelyről lövöldöznek a feddhetetlenre, hirtelen lőnek rá, nem félnek. Eltökélték magukat a gonosztetre, megbeszélik, hogy titokban tört vetnek. Gondolják: Ki látja őket? Álnokságot terveznek, titokban tartják tervüket. Mert kifürkészhetetlen az ember belseje és szíve. De Isten kilövi rájuk nyilát hirtelen, és megsebesülnek. Saját nyelvük buktatja el őket, aki csak látja, fejét csóválja. Félelem fog el minden embert, és hirdetik Isten tetteit, megértik cselekedeteit. Örülni fog az igaz az ÚRnak, mert nála talált oltalmat, dicséretet mondanak a tiszta szívűek.

Zsolt 17, 8

Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába.

Uram, te háborúk megszüntetője! Könnyű lenne azt kérni, hogy bárcsak megszűnne mellettünk a háború. Kérjük is nap mint nap. De nehezebb arra gondolni, hogy a háborúság belőlem indul. A kapzsiságból, a birtoklási vágyamból, a tiszteletlenségemből, az irigységemből, a profitéhségemből, a hatalomvágyamból, mert azt akarom, hogy nekem legyen igazam – bármi áron. Az én szememet elhomályosítja mindez. És másokat is képes vagyok belerángatni. Megtört szívek körülöttem. Magam előtt hova fussak? Őrizz meg engem, mint szemed fényét, szárnyaid árnyékába rejts el engem. Leginkább magamtól ments meg engem! Ámen

„Adventi köd, – adventi hangulatok... Vettem egy csokor aranyos színű őszirózsát és csendesen ballagtam végig a temető mellett... A lehullott falevelek nem csörögtek, inkább cuppogtak a lábam alatt. Sajnos a cipőm is cuppog. Eddig mindig csak a tavaszt szerettem, a napfényt, a világosságot, a rügyeket, a virágokat, a fényes, éles, kemény, vakító nyári napot. Most egyszerre megszerettem az őszt, a ködöt, a várakozást, ezeket a kései virágokat, melyek oly idegenek, szegényesek voltak számomra... El kell mélyülnöm, és nagyon megfeledkezmem magamról.” (Mónika naplója 1962. 11. 02. - 274. o.)

December 16. péntek

51. zsoltár

Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád. Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem. Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.

Zsoltárok 61, 5

Hadd lakjam mindenkor sátradbán, hadd meneküljek szárnyad oltalmába!

Mindig a te sátradbán, Uram? Egyfolytában nálad lenni? Milyen lehet az? Szárnyad oltalmában elrejtőznék, onnan kukucskálnék ki a világra, mint egy kiscsibe. Lehetnék újra gyermek? Szorongatott felnőtt vagyok, Uram. És nem vagyok nincstelen. Már mindenem megvan a földön, de nem vagyok otthon az égben. Vágyom egészen nálad lenni, de nem merem elengedni azt, amim itt van. A dolgom, a kapcsolataim, és minden, amit elértem, rabul ejt, fogva tart. Könyörgöm, Uram, azért az ajándékért, hogy mindegy legyen nekem: gazdag vagyok vagy szegény, csak ne legyek önmagam rabja. Legyek a te szárnyad árnyékában rejtőző kicsi madár, legyek sátradbán lakó remete. Legyen otthonom nálad. Legyen otthonod nálam. Ámen

„Sokszor kapaszkodtam abba a gondolatba, hogy mennyország. Ez jó is. Nem baj, ha érzem, hogy ott a hazám, s itt lent mégiscsak tükrök és korlátok közt élek. De nem szabad a mennyországra úgy tekintenem, ahogy a mohamedánok, vagy ahogy a gyerekek Tündérországra, ami azért van, hogy az én vágyaim teljesüljenek, az én fájdalmaim, távolságaim szűnjenek. – A mennyország nem értem, hanem Istenért van, az Ő szeretetéért, dicsőségéért. Igaz, a többi vele jár.” (Mónika naplója 1959. 05. 24-78. o.)

December 17. szombat

69. zsoltár

Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe estem, elsodort az ár. Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam. Hajam szálainál is többen vannak, akik ok nélkül gyűlölnék. Sok hazug ellenségem akar elnémítani engem. Azt kell visszaadnom, amit nem raboltam. Istenem, te tudod, milyen balga voltam, vétkeim nincsenek elrejtve előtted. Ne szégyenkezzenek miattam, akik benned reménykednek, Uram, Seregeknek URa! Ne érje gyalázat miattam azokat, akik hozzád folyamodnak, Izráel Istene! Mert érted vállaltam gyalázatot, érted borítja szégyenpír arcomat. Idegenné lettem testvéreim számára, anyám fiai sem ismernek rám. Mert a házad iránti féltő szeretet emészt; rám hull a gyalázat, ha téged gyaláznak. Sírtam, és bőjttel gyötörtem magam, de ez csak gyalázatomra vált. Ha gyászruhát öltöttem, szóbeszéd ért miatta. Engem szólnak meg a kapuban üldögélők, rólam szólnak a borivók nótái. De én hozzád imádkozom, URam, a kegyelem idején, Istenem. Nagy szeretettel hallgass meg, hűségesen segíts meg! Húzz ki a sárból, hogy el ne süllyedjek, hadd meneküljek meg gyűlölöimtől, az örvénylő vizekből! Ne sodorhasson el a víz árja, ne nyelhessen el a mélység, ne záruljon be fölöttem a kút szája! Hallgass meg, URam, jóságos szeretettel, nagy irgalmaddal fordulj hozzám! Ne rejtsd el orcádat szolgálád elől! Bajban vagyok, siess, hallgass meg! Jöjj hozzám, és válts meg engem, ments meg ellenségeimtől! Te tudod, milyen gyalázat ért, milyen szégyen és szidalom; látod minden ellenségemet. A gyalázat összetörte szívemet, egészen belebetegedtem. Részvétre vártam, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam. Ételembe mérget tettek, szomjúságomban ecettel itattak. Váljék a saját asztaluk kelepccévé, jólétük idején is csapdává! Homályosodjék el szemük, ne lássanak, tedd a derekukat mindig erőtlenné! Töltsd ki rajtuk bosszús haragodat, izzó haragod érje utol őket! Legyen pusztává szállásuk, sátraiknak ne legyen lakója! Mert azt üldözik, akit megvertél, annak a kínjáról beszélgetnek, akit megsebeztél. Büntesd meg őket bűneikért, ne jussanak kegyelmedhez! Töröltessenek ki az élők könyvéből, az igazak közé ne írássanak be! De engem, megaláztatottat és szenvedőt, segíts meg, és oltalmazz, Istenem! Isten nevét dicsérem énekkel, magasztalom hálaadással. Jobban tetszik ez az Úrnak a marháknál, az ép szarvú és körmű bikáknál. Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek! Mert meghallgatja az ÚR a szegényeket, és nem veti meg az övéit, ha fogságban vannak. Dicsérje őt az ég és a föld, a tenger és minden, ami bennük mozog. Mert Isten megszabadítja Siont, felépíti Júda városait. Ott laknak, birtokba veszik, és öröklik azt szolgálóinak utódai, ott laknak majd, akik nevét szeretik.

Kolossé 1,25-27

Ennek (az egyház) szolgájává lettem a szerint a megbízatás szerint, amelyet Isten nekem a ti javatokra adott, hogy teljesen feltárjam előttetek Isten igéjét, azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentett az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e titok

dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.

Krisztus köztünk! Uram, ezt tudom, és mégis titok. Hálásan köszönöm, hogy kiismerhetetlen vagy. Köszönöm, hogy minden családtagomban megláthatlak téged! Magasztallak, mert elrejtetted magad a gyermekeimben, házastársamban, a barátaimban, a szüleimben, keresztény testvéreimben! És mégis: titkok titka vagy, kiismerhetetlen, de megismerhető. Ez ad reménységet nekem, Uram. Ha ilyen változatosan mutatod meg magad, egyszer csak felismerlek. Köszönöm, hogy nem adod fel. Ámen

„O Sapientia (karácsonyi antifóna: Ó, Bölcsesség, ki a Magasságbelinek szájából jöttél elő, elérvén a végtől a végig erősségesen, és édességesen elrendezvén mindeneket: jöjj, hogy megtaníts minket az okosságunk útjára!) Mióta kijöttem tegnap a börtönből, egy dallam bujkál bennem... este tízkor, mikor végre egyedül maradtam az autóbuszon, betakaróztam a gallérommal és becsuktam a szemem, egyszerre felerősödött bennem, testet kapott, s kitisztult vonásokkal állt előttem: O Sapientia! Édes karácsonyi ajándéka! Olyan, mint mikor a kis tulipánok kidugják zöld hegyüket a földből. Lehet nézni, lehet lesni, amint a kis zöld hegy megpirosodik, piros bimbó nő ki belőle, majd széttárva szirmait elmosolyodik...” (Mónika naplója 1961. 12. 11. - 140. o.)

December 18. vasárnap

88. zsoltár

URam, szabadító Istenem, hozzád kiáltok éjjel-nappal. Jusson hozzád imádságom, figyelj esedezéseimre! Mert tele van bajokkal a lelkem, életem közel került a holtak hazájához. A sírba roskadók közé sorolnak, olyan lettem, mint egy erőtlen férfi. A halottak közé kerülök, mint azok, akik leterítve fekszenek a sírban, akikre nem gondolsz többé, és kikerültek a kezedből. A sír mélyére juttattál már, mélységes sötétségbe. Rám nehezedett haragod, örvényeid mind lehúznak engem. Elszakítottad tőlem ismerőseimet, utálatossá tettél előttük. Fogoly vagyok, nem szabadulhatok, szemem elbágyadt a nyomorúságtól. Hívtalak, URam, mindennap, kitártam feléd kezemet. Teszel-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged? Beszélnek-e a sírban szeretetedről, hűségéről az enyészet helyén? Ismeretesek-e csodáid a sötétségben, igazságod a feledés földjén? De én hozzád fohászok, URam, már reggel hozzád száll imádságom. Miért taszítasz el engem, URam, miért rejtetted el orcádat előlem? Nyomorult és beteg vagyok ifjúságom óta, rettegek tőled, tanácstalan vagyok. Rám zúdult izzó haragod, rettentő csapásaid megsemmisítenek. Körülvesznek mindennap, mint az árvíz, teljesen bekerítenek engem. Elszakítottad tőlem jó barátaimat, már csak a sötétség ismer engem.

Efézus 3,6-9

...a pogányok örökösársaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által. Nekem adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem Krisztus mérhetetlen gazdagságát, és hogy feltárjam mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtőjében.

Öröktől fogva minden készen áll, hogy felismerjelek téged, Teremtő Uram. Micsoda vágy van benned az önátadásra, hogy végre meglássalak! Micsoda gondos előkészítés: megalkotsz mindent, hogy engem segítsen a veled való találkozásra! Ezért most hálát adok a környezetemért, a fákért, a reggeli zúzmaráért, a csípős szélért, az esőért, és mindenért, amit azért alkottál, hogy nekem és embertársaimnak jó legyen. Hogy addig is, míg át nem költözöm Hozzád, már itt akarjak Veled lenni. Adj bölcsességet, Uram, hogy minden által Téged lássalak! Ámen

„Ha egyszer egy kicsit odaadod magad, milyen csodálatos világot társz fel előttem. Hozzá se mertem nyúlni, mert én most adni akartam, és idő kellett hozzá, mire szegény lelkem felfogta, hogy ez a végtelen gazdagság veled jár a teljes odaadással, mert ha mindent levetkőzöm, Magad adod nekem, ha mindent elhagyok, Te jössz hozzám, ha minden ajtót bezárok magam mögött, Te kinyitod a Te kapuidat. És megsejtelek Téged.“ Mónika naplója 1957. 12. 3. - 46. o.)

December 19. hétfő

130. zsoltár

A mélységből kiáltok hozzád, URam! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnék téged. Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.

Máté 10, 26

Ne féljetez hát tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Jézusom! Gyermekként szerettem a titkokat, hisz vártam a nagy lelepleződést, a csoda megjelenését, az izgalmas feszültséget, hogy kiderül, vagy sem. Mikulás, karácsony, ajándékok mind sejtelmes köntösbe voltak öltöztetve. De felnőttként már tudom, hogy az igazán nagy titkokat elhallgatták előlem a felnőttek. A család szennyesét, a kapcsolati erőszakot, a hallgatás drámáját, a konstans, levegővétellel együtt születő viszályokat, testvér a testvér ellen. Mélyen eltemettem emlékeket, perceket, amikről ma sem beszélek. Ezért félek a sötétől. Te gyógyítod bennem, és kérlek, hogy ne a háztetőkről kiabálják ki, csak beszéljünk róla együtt! Gyere le velem életem sötét helyeire, hozd ki színed elé, hogy ott ismét gyermeki őszinteséggel és bizalommal rátekintve Neked adjam titkaim. Ámen

„Az a legnehezebb, hogy nem mondhatom, nem kiabálhatom, hogy akarom, vállalom velük (a börtönben) a közösséget, hogy ne higgyék, hogy bárminek is vége van, ami igazán lényeg, s ne higgyék, hogy van hatalom a földön, ami kiolthatja Isten és egymás iránti szeretetünket.” (Mónika naplója 1961. 10. 10. - 119. o.)

December 20. kedd

139. zsoltár

Uram, te megvizsgálasz és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmetes vagy és csodálatos; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgotam, de több a homokszemeknél, és a végén is csak nálad vagyok. Bár megölnéd, Istenem, a bűnöst, és távoznának tőlem a vérontó emberek! Akik csalárdul beszélnek rólad, ellenségeid, hazugul mondják ki nevedet. Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, URam? Ne utáljam-e támadóidat? Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket, hiszen nekem is ellenségeimmé lettek. Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!

Dániel 2,22

Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság.

Minden élet belülről fakad. Hiába feszegetem kívülről, csak összetöröm, és elromlik. De Te, Uram, aki belül vagy, Te, aki ott vagy a mélyben, felszínre hozod a mélység kincseit. Felszínes életembe így kerülnek mélyből fakadó érzések, emlékek, mélyben érlelt tapasztalatok. Néha könnyebb felszínesnek lenni, Uram, mert jobban elvegyülök a tömegben. Nehéz folyton kilógni. Néha felszínes vagyok. Pedig vágyom veled lenni a mélyben, csak félek, hogy szenvedéssel jár. Megtartasz, Uram? Jöjj velem! Ámen

„Egy mosolygó sárga virágot tűztem a gomblyukamba. Mosolyogj, Macikám! Igazán, belülről. Egy bóbitás láncfüvet mellétűztem. Erre úgy kell vigyázni, hogy le ne hulljon. Kényes, mint a szeretet... Egy vers muzsikál bennem: láncfüvem, bóbitád, iparkodó sok imám... száll a könnyű semmiben. Iparkodó - semmi több. A többi: Te, Uram! Mert az ember belehalhat szeretetébe, az érdeklődésbe, mégsem könnyíthet egy fikarcnyit sem. Se Te, Te, Uram, könyörülj meg vergődő szeretetemen, és Te szeresd őket helyettem.“
(Mónika naplója 1961. 10. 10. - 118. o.)

December 21. szerda

143. zsoltár

URam, hallgasd meg imádságomat, figyelj könyörgésemre! Hallgass meg, mert hű és igaz vagy te! Ne szállj perbe szolgáloddal, hiszen egy élő sem igaz előtted! Mert ellenség üldöz engem, földre tiporja életemet, sötétségbe taszít, mint a régen meghaltakat. Lelkem elcsüggedt bennem, szívem megdermedt bensőmben. Visszaemlékezem a régi napokra, végiggondolom minden tettetted, elmélkedem kezed alkotásain. Imádkozva nyújtom feléd kezem, lelkem utánad eped, mint a kiszikkadt föld. (Szela.) Siess, URam, hallgass meg, mert odavan a lelkem. Ne rejtse el orcádat előlem, mert olyan leszek, mint a sírba leszállók! Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem. Ments meg ellenségeimtől, URam, nálad keresek oltalmat! Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton! Tartsd meg életemet nevedért, URam, hozz ki engem a nyomorúságból a te igazságodért! Némítsd el ellenségeimet a te hűségedért! Pusztítsd el azokat, akik életemre törnek, mert a te szolgád vagyok én!

Dániel 2,30

Elöttem pedig ez a titok nem azért tárult föl, mintha bennem nagyobb bölcsesség volna, mint bármely élő emberben, hanem azért, hogy a magyarázat a királynak tudomására jusson, és megtudd, amin magadban töprengsz.

Napról napra tanulmányozom Igédet, Mesterem, mert többet szeretnék tudni Rólad. Naponta elvégzem az imát és a böjttel is jól haladok. Bölcsőbb, szebb, okosabb nem lettem eddig. Hosszabb útra nézek vissza. Születésemtől, eszméléseimtől, megingásaimtól, és a nagy pillanatoktól: születés, koporsó, öröm és gyász. Annyi megvalósulatlan álom, annyi szerep, annyi elfeledett ígélet. Most azt kérem, hogy lássam a Te szemeddel az utat, amit megtettünk együtt. Azokat a rejtett pillanatok, ahol látszólag semmi sem történt, csak kitártad szívemet jelenlétednek. Azokat a rejtett utakat, amik szerintem nem vezettek sehova, de lábad nyomán az Ígélet földje felé visznek. A bölcsesség titkaiból szólt Igét, amiből helyén mondott szó lett belőlem. Az imából kisarjadzó megbocsátást ellenségeim felé. A böjt bátorságát, ahogy elhagyhatom évek óta rám nehezedő és kísértő akarásaim és a gyengédségnek, tapintatnak álcázott tunyaságom. Kis Jézusom! Ragyogj fel e világ egén! Ámen

„Ha Mónika énekel, akkor fázik. – szögezi le Jézuska. Nagyon fázol, Macikám? És én azt feleltem neki: nem, dehogy, Jézuskám, éppen jó. Megdörzsöljem a kezedet? Add ide, megdörzsölöm. És amikor megfogta a kezemet, felkiáltott: Jóságos ég, mintha csak

jégcsapokat fognék! ... Már ideje volna végleg hazamenni. Unom már ezt a földet! Unom!
De mindjárt elfakadtam sírva, mert Jézuska rettentő szomorú lett, és így szólt hozzám:
unod ezt a Földet, Macikám? Pedig milyen szeretettel készítgettem neked, virággal
ékesítettem, felhőket bodorítottam, szívem tüzijátékát, szeretetem örökké tevékeny
hullámzását az alkonyi és hajnali égre vetítettem, hogy tested szeme is befogadja
kicsipkéztem dérrel és zúzmarával a fákat és kerítéseket. Napsugarat és csillagokat
készítettem neked, s végül véremmel öntöztem ezt a földet, s teneked nem kedves?
(Mónika naplója 1961. 11. 20. - 132. o.)

December 22. csütörtök

6. zsoltár

URam, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban! Kegyelmezz, URam, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, URam, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te, URam, meddig késel? Fordulj hozzám, URam, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy! Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban? Belefáradtam a sóhajtozásba. Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat, könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet. Szemem elhomályosodott a bánattól, fénye megtört sok ellenségem miatt. Távozzatok tőlem mind, ti, gonosztevők, mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat! Meghallgatta könyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR. Megszégyenül és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál és megszégyenül egy pillanat alatt!

Lukács 2,35

A te lelkedet is tőr járja át, hogy kiderüljenek sok szív titkos gondolatai.

Elfáradtam, Uram, pedig arra készülök, hogy minden készen álljon, mire érkezel. Rád várok, de annyi a dolgom, hogy már sok is. Eljönnél akkor is, ha kevesebb minden lenne? De mégis szeretnék a legjobban, a legszebben várni téged. Szeretném, hogy jól érezd magad nálam. Látod, magamhoz, a saját elképzelésemhez mérlek, mintha tudnám, hogy neked mi lesz jó. Pedig valójában csak azt szeretném, ha tökéletlenségemmel, akarásommal, szerencsétlenkedéseimmal együtt jó lennék neked. Fájna nekem, ha semmit nem adhatnék. Kérlek, Uram, fogadj el, és emelj magadhoz engem! Ámen

„Ezek nem szép hangulatok, hanem áldozattá tüzesülő élet, a Te szívedből belém csöppent szeretet, mely keresztté formálja minden percemet, s táplálékká emeli az aszkézist. Szürke habitusos szavaim, por és hamu tetteim, ha most olyanná válnátok, mely az Úristent is meggyőzze! Uram. Emberek, angyalok vagy önmagam – nem mérték. És milyen másként kell most csinálni mindent. Eddig külső normához mértem, most belülről kell jónak lennie, s alig veszi észre a szem, hogy ruhátlanul - csupaszon vagy földi sikerek köntösében állnak-e az Úristen elé. Emberek, angyalok, önmagam – nem mérték. De Te Uram, csak Te tudod, hogy mennyi könnyembe, és fájdalmamba került, míg összehordtam a nullákat, amik elé már Te is odaírhattad a magad egyesét.” (Mónika naplója 1958. 05. 31. - 78. o.)

December 23. péntek

23. zsoltár

Az ÚR az én pásztorem, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.

Máté 1,18-21

Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária már jegyese volt Józsefnek, de még nem keltek egybe, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. Férje, József, aki igaz ember volt, és nem akarta őt szégyenbe hozni, elhatározta, hogy titokban elbocsátja. Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből.

Hálával nyitott szívvel jövök hozzád Istenem. Az utolsó előtti napért, hogy tart a Te kegyelmi időd. Hálával nyitottan, hogy szereteted az édig ér és hűséged a fellegekig. Hogy nem magunkból, hanem Belőled táplálkozunk, hogy újra meghökkenesz csodáiddal. Hálás vagyok, hogy lehet még együtt imádni Téged. Dicsőítelek, hogy megtehetjük, készülhetünk, akarhatjuk, elengedhetjük, és mégis Te adod, hogy készen is legyünk a holnapi napra, és arra a napra is. Várakozással és kíváncsisággal nézek előre, hogy hogyan vehetek részt elkészített ünneplésedben, hogyan lesz a jászol ölben kisgyermekből a világ megváltója, és hogyan leszünk szemlélőkből, csendesedőkből barátaid és testvéreid, örömod tanúi e világban. Ámen

„Most a hitből élek, csak a hitből... Hiszek a szeretetben, s ezért bízom abban, hogy vannak olyan „áttételek”, „átvételek”, hogy az én szeretetem csak könnyít valamit a te – a ti terheteken. ... Nem. Tökéletesen tehetetlenek vagyunk. Csak az Úristen szeretete tudja befedni ezeket a szakadékokat. Csak ő tud megkönyörülni a szenvedéseken, és ingyen, szeretetből, a magáéból adni a másoknak. S ebben reménykedem szüntelen.” (Mónika naplója 1962. 01. 20. - 159. o.)

December 24. szombat

136. zsoltár

Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az Urak Urának, mert örökké tart szeretete! Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete. Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete. A földet a víz fölé terítette, mert örökké tart szeretete. Megalkotta a nagy égitesteket, mert örökké tart szeretete, a napot, hogy Uralkodjék nappal, mert örökké tart szeretete, a holdat és a csillagokat, hogy Uralkodjanak éjjel, mert örökké tart szeretete. Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire, mert örökké tart szeretete. Kihozta onnan Izráelt, mert örökké tart szeretete, erős kézzel és kinyújtott karral, mert örökké tart szeretete. Kettéhasította a Vörös-tengert, mert örökké tart szeretete, átvezette rajta Izráelt, mert örökké tart szeretete. De a fáraót és seregét a Vörös-tengerbe szorította, mert örökké tart szeretete. Vezette népét a pusztában, mert örökké tart szeretete. Nagy királyokat vert meg, mert örökké tart szeretete, dicső királyokat ölt meg, mert örökké tart szeretete: Szíhónemóri királyt, mert örökké tart szeretete, és Ógot, Básán királyát, mert örökké tart szeretete. Odaadta országukat örökségül, mert örökké tart szeretete, örökségül szolgájának, Izraelnek, mert örökké tart szeretete. Gondolt ránk megaláztatásunkban, mert örökké tart szeretete. Megszabadított ellenségeinktől, mert örökké tart szeretete. Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!

Lukács 2,16-19

Elementek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta.

„Leoldódni emberekről, a legbensőbbekről, legközelebbiekről. – A szeretet inkább hasonulna, inkább föladná a maga eszményeit, hogy igazolja a másikat. És nem gondolom, hogy ez bűn vagy önzés. Csak pusztán emberi szeretet, természetes odaadás. Nincs szeme, hogy lásson, nincs keze, hogy segítsen, nincs szárnya, hogy repüljön. De Te Uram, eljöttél, és egészen hozzánk hasonlóvá lettél, hogy megtanulhassunk igazán szeretni, aminek szeme van, keze van, szárnya van, de ehhez végig kell járnunk a keresztutat. Emberek! Csodálatos tükrök és prizmák! Mennyire kell hinni bennetek, hogy sosem torzítottok, és sosem nyeltek el! És mégis számolni vele, hogy törékenyek vagytok, elrepedhettek, elsötétedhettek.” (Mónika naplója 1959. 05. 31. - 79. o.)

Áldd meg Istenünk karácsonyunkat! Csendben érkezünk hozzád, hogy téged hallgassunk!
Most a szívünkből indul a hála, az öröm, nem az ajkunkról. Minden ölelésünk, minden mosolyunk, minden ajándékunk, minden szolgálatunk, minden pillantásunk jellé válik. Hadd legyen bennünk minden csend, minden szó, megbékélésünk a Te jeled, a boldog egyesülés jele Veled!

Ámen